

հացտուռ (Փիլ. Ճոր. 20, 64), եւ տեր իւր-
րախոռքեան (Ոսկ. Մտթ. Ա, 686): Բնա-
կանապէս մեր հանդիսին մէջ կոչնատէրը
կարեւորագոյն դէմքն է, եւ պէտք է որ
յառաջ զինքը տեսնենք:

Հացկերոյթ կու տային, նախ թագա-
ւորը: Պատմութեան մէջ, արքունի կոչ-
նոց ընդհանուր յիշատակութենէն զատ
(Փաւս. 67. Մեսր. 32), ծանօթ են քանի
մը յատուկ ճաշեր եւս. ինչպէս Տիրանայ,
Արշակայ, Պապայ կրկին, եւ Վարազդատայ
տուածները նախարարաց կամ հիւրոց
(Փաւս. 51, 67, 204, '16, '36). Աշոտ
Բագրատունուոյ բարեգործական կերակրու-
ները (Ասող. 180) եւ այլն: Բայց արքու-
նական կոչունք անխտիր եւ այնքան յա-
ճախեալ չէին հին ժամանակ, լինելով ա-
ւելի պաշտօնական քան մտերմական, ինչ-
պէս ի դէպ էր: Եւ համոզուած եմ՝ թէ
Խորենացին իւր դարու սովորոյթն ինքնին
կը վերագրէ Վաղարշակայ, երբ կ'ըսէ՝
թէ «ժամս որոշե... խրախճանութեանց եւ
զբօսանաց» (80). եւ կամ գոնէ իւր դա-
րուն համար եւս կրնար կրկնել զայս:

Աւելի ստէպ կը հրաւիրէին զիրար նա-
խարարք, որոցմէ յանուանէ կը յիշուին՝
սինեցի երկու իշխանաց՝ Բակուրի (Խոր.
141) եւ Վասակայ (Եղիշ. 52), խաչենոյ